

Kategorie do 15 let

2. místo Anna Marie Dorociaková – Podivuhodné rozhodnutí pana Brožka

Za sedmero továrními budovami a devíti lány pole se rozkládalo městečko. Jako v každém jiném městečku tam žili bohatí i chudí. Bohatí vlastnili pole a továrny a chudí v nich pracovali.

Pan Brožek měl dům na bohaté straně města a vlastnil oděvní firmu. Měl také manželku a kalendář se spoustou společenských akcí. Buržoazní vrstva v onom městečku se totiž velmi ráda scházela a připomínala si, že na to má. Paní Brožkové to ani za mák nevadilo. Vlastně tyto sešlosti přímo milovala! Pan Brožek se na to ale díval jinak. Ze začátku své kariéry si potřeboval udělat známosti, a tak obcházel všechny večírky, bankety a čajové dýchánky. Poté si tyto známosti potřeboval udržet, a proto tam chodil dál. Pojídal zákusky a konverzoval o ekonomice. Už ho to ale omrzelo a přátelé mu připadali falešní. Báł se, že jeho vztahy neudrží při životě osoby, ale peníze. A bylo tomu věru tak.

„Miluško,“ oznámil proto jednoho večera své manželce, „chtěl bych předat firmu.“

Paní Brožková na něj jen vykulila oči a hrůzou dočista oněměla.

„Ty ses zbláznil!“ vyhrkla poté, co se jí opět dostalo slov. „Z čeho budeme živi?“

„Odkoupím vinici a budu ji obdělávat.“

„Jako obyčejný rolník!“ zhrozila se paní Brožková.

Její manžel mlčky přikývl.

Paní Brožková se ho pak týdny a týdny pokoušela přesvědčit, že je to špatný nápad.

„Sedláci sní o tvém postavení a ty se ho chceš dobrovolně vzdát?“ naléhala na něj. Pak ale pochopila, že se svým manželem nehne.

„Komu chceš firmu prodat?“

„Nechci ji prodat. Vyberu si dítě z města a tomu ji předám,“ odpověděl pan Brožek klidně.

„To je hotové šílenství!“ obořila se na něj jeho žena a se vzteklým pláčem vyběhla z domu postěžovat si sousedce, jakéhože to má za muže tupce.

Zpráva o tomto rozhovoru se vmžiku roznesla po celém městečku a matky proto ihned začaly své ratolesti strojit do svátečních šatů, aby si pan Brožek vybral právě jejich potomka za svého nástupce. A opravdu – za pár dnů už pan Brožek

procházel městečkem a hledal onoho malého šťastlivce. Jakmile jej lidé zahlédli z oken, hned se k němu přihrnula děvčátka s koláčky v rukou, chlapci se ochotně nabízeli, že mu vyleští boty či vykartáčují kabát. Starostův syn k němu dokonce doválel sud piva.

„Ty hlupáku! Sud piva! Proč jsi ho nepřijal? Taková štědrost vůči tvé osobě!“ zlobila se na něj večer paní Brožková.

„Ne, to nebyla štědrost vůči mně, ale vůči mé nabídce,“ řekl klidně pan Brožek.

Podobné situace nastávaly celý následující týden, dokud pan Brožek neviděl všechny děti z bohatých rodin.

„Žádné dítě už ti nezbyvá a ani jedno sis nevybral. Znamená to, že si firmu necháváš?“ zeptala se s nadějí v hlase paní Brožková.

„Na chudé straně města jsou taky děti.“

„Přece se neujmeš nějakého zavšiveného spratka bez vzdělání, když můžeš mít dítě z dobré rodiny!“

Nic platno, pan Brožek se na druhý den do chudé čtvrti vydal. Místní ho neviděli rádi. Nikdo nerad stojí v otrhaných šatech před mužem v drahém saku. Jediný člověk, komu nevadil, byla stará a už i skoro slepá stařenka.

„Kde tady máte školu? Hledám nějaké bystré děcko, co by po mně převzalo firmu,“ spustil na ni bez pozdravu.

„My tu školu nemáme,“ opáčila stařenka v bezzubém šklebu.

„Ale ještě před rokem tu byla, co se stalo?“ podivil se pan Brožek.

„Jojo panáčku, peníze vládnu světu. Měli jsme doktora, školu, ale to už vzal čas.“

*

„Nic tam nemají. Nic!“ rozčiloval se pan Brožek večer před manželkou.

„Tak buď rád, že tam nežiješ. Neměls tam vůbec chodit.“

„Rozhodl jsem se jinak, Miluško! Prodám firmu,“ prohlásil po chvíli mlčení rozhodně.

„No sláva! Alespoň trochu rozumu ti zůstalo!“ zaradovala se paní Brožková.

Druhý den už k nim přicházeli první zájemci. Firmu nakonec prodal starostovi, který ji časem přepíše na svého syna.

„Tak vidíš, nakonec jsi ji přece jen dostal,“ usmál se na starostu pan Brožek.

„Jenom mě stála víc než sud piva,“ podotkl zachmuřeně starosta.

Oba pánové si navzájem podali ruce a pak už odešli každý se svým majetkem. Pan Brožek s penězi a starosta s listinou majitele firmy.

Paní Brožková se doma tetelila blahem. Sice nemají firmu, ale zato hromadu peněz. Připravila sváteční večeři a čekala na svého manžela.

Pan Brožek se ale nemínil vrátit domů tak rychle. Část peněz uložil do banky, z části si koupil vyhlédnutou vinici a zbytek odnesl na radnici.

„Tyto peníze věnuji chudé části města. Zprovozněte tam školu a lékařskou ordinaci. Zbytek věnujte chudým,“ vysvětlil udivenému radnímu.

*

„Tak, a teď si budeme zase žít jako v bavlnce!“ políbila paní Brožková svého manžela, když se vrátil domů. „Tak co, kolik jsi utržil?“

„Dost na to, abych mohl dát dar chudé čtvrti, koupit malou vinici a zbylo nám na pohodlný život.“

V paní Brožkové by se krve nedořezal.

*

Za sedmero továrními budovami a devíti lány pole se rozkládalo městečko. Jako v každém jiném městečku tam žili bohatí i chudí. Bohatí vlastnili pole a továrny a chudí v nich pracovali.

Pan Brožek měl dům na chudé straně vesnice a vlastnil malou vinici, kterou každý den obdělával. Neměl manželku, protože ta milovala jenom peníze, které už nevlastnil. Občas se sešel se sousedy v hospodě. Netřásl si s nimi rukou a oni se na něj falešně neusmívali. Cítil se s nimi volněji. Mnozí tvrdí, že si pan Brožek pohoršil a že je to neskutečný hlupák. Jsou ale i tací, kteří se nechali slyšet, že v životě nepotkali moudřejšího člověka. To však ale posuďte sami.